

РЕШЕНИЕ

№ 7903

гр. София, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 22.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **5996** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано по жалба на А. М. А., чрез адв. Ж. Ж. - САК срещу, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 23-4332-002417/26.05.2023 г., издадена от И. В. Й. - полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ /ОПП/, с която на А. е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца“ на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния и процесуалния закон, както и при несъответствие с целта на закона. Моли се оспорената заповед за бъде отменена.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, ОПП, не се представлява в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата. В придружително писмо е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 23-4332-002417/26.05.2023г., пол. инспектор И. В. Й. към СДВР, отдел „Пътна полиция“ [населено място], оправомощен със заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР е наложила на жалбоподателя А. М. А. ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Като правно основание за издаване на заповедта е посочена разпоредбата на чл.171, т.2а, б. А от ЗДвП. В мотивите към заповедта е посочено, че на 18.05.2023 г. около 09:40 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], А. М. А. управлявал личния си автомобил „М. С 180“ с рег. [рег.номер на МПС] , като е установено, че водачът е с чуждестранно национално свидетелство, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в Република България – чл.162, ал.1 от ЗДвП. Посочено е, че е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ №775180/18.05.2023 г. Видно от Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ №775180/18.05.2023 г., същият е съставен срещу А. М. А. за нарушение по чл.150 ЗДвП.

По делото е приета административната преписка. Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства. При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168 ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон.

На основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“ т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентно длъжностно лице по смисъла на чл.172, ал.1 от ЗДвП в кръга на предоставените му правомощия (Заповед № 513з-1618/26.02.2018 – л.25), в законоустановената писмена форма и при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана от фактическа страна с описаните в АУАН фактически обстоятелства. Изрично са цитирани и приложимите законови разпоредби, регламентиращи условията за налагане на ПАМ – чл.171, т.2а от ЗДвП.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на

чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН).

В случая процесната Заповед е издадена на основание чл. 171, т.2а, б. "а" от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

В самата заповед, изрично е записано, че водачът управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство (СУМПС издадено от Обединено кралство Великобритания с № AJ87257033), без да е подменено след пребиваване повече от три месеца в Република България. Посочена е и разпоредбата на чл.162, ал.1 от ЗДвП, която съдържа ограничение само за водачите - български граждани, които могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария само за срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

За съда остава недоказано твърдението, че лицето пребивава в България повече от три месеца. Посоченото в АУАН, че при извършена справка чрез ОДП – граничен контрол е установено, че жалбоподателя в влязъл РБългария на 05.01.2023 г. не е подкрепено с никакви доказателства. Няма никакви данни нито по административната преписка, нито се представят такива пред съда, кога точно водачът е влязъл в България и дали към датата на вмененото нарушение 18.05.2023 г. са изтекли тези три месеца. Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК, в тежест на административния орган е да докаже, че са били налице предпоставките за издаване на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка, т. е че водачът е управлявал МПС с чуждестранно свидетелство, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в Република България.

От ответника в производството не са ангажирани никакви доказателства, от които да се установява кога лицето е влязло на територията на Република България и дали към момента на извършената полицейска проверка, при която е констатирано описаното в процесната заповед нарушение, послужило като основание за налагането на принудителна административна мярка, тримесечният срок по чл. 162, ал. 1 от ЗДвП е изтекъл. Видно от съдържанието на процесната заповед за ПАМ никъде не е отразено цифром и словом, извършването на справка за пребиваване на жалбоподателя в РБ и данните получени от нея. Ограничителното тълкуване на нормите, установяващи ПАМ е обусловено от превантивния им характер, от тяхната цел и предпоставките за

прилагането им, а именно с цел за преустановяване на осъществено административно нарушение, което следва да бъде преустановено, както и предотвратяване настъпването на вредни последици, извършването на същото или друго нарушение, съответно престъпление, или с цел реализиране отговорността на нарушителите. Мярката по чл. 171 т. 2 а, б. "а" от ЗДвП има за последица "отнемане" на средството за извършване на нарушението, защото макар ППС-во да остава под властта на неговия собственик, прекратяване на регистрацията, посредством сваляне на регистрационните му табели, пречатства възможността за движението му по пътищата.

Настоящия съдебен състав счита, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е издадена при допуснато нарушение на принципа на съразмерност, заложен в чл. 6, ал. 1 АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

Във връзка с горното съдът намира, че обжалваната заповед за прилагане на ПАМ е издадена в противоречие с приложимия материален закон и несъблюдаване целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора, и предвид своевременно направеното искане, на жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разноси в размер на 10 лева - заплатена ДТ и 1 200 лева - адвокатско възнаграждение или в общ размер на 1210 (хиляда двеста и десет) лева, като намира за неоснователно възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение доколкото е в размер близък до минималния такъв, визиран в чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, III отделение, 73 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. М. А., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-002417/26.05.2023 г., издадена от И. В. Й.-полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. М. А., сумата от 1210, 00 (хиляда двеста и десет) лева разноси по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: